

at betro ham de 15 Mill. Kr., som her er Tale om, fra nu af indtil December. Jeg er tilbøjelig til at mene, at der ikke kunde være nogen som helst Bekymring ved at gaa denne Vej, hvis man kunde gaa den. Den højtærede Finansminister synes der at tænke sig noget i Retning af, at det ikke var heldigt, at Regeringen havde en for stor og udstrakt Kredit til Raadighed i denne Tid. Men Regeringen vilde ganske simpelt kunne have ladet disse Penge staa i Udlandet. Jeg tror, at det er en rigtig Betragtning, at man ikke skulde drage disse Penge ind i Landet for ved en alt for hurtig Stimulering maaske at give dansk Næringsliv en kunstig Opgang for tidligt. Men det kunde vi uden Vanskelighed komme ud over ved at lade Pengene staa i Udlandet eller ved tidligere at tilbagebetale det midlertidige Statslaan, hvis dette kunde ordnes.

Imidlertid, det er i en vis Forstand Smaating. Jeg tror, at paa dette Punkt er der os ikke stort imellem. Jeg er ingenlunde der af den Opfattelse, at det i og for sig er en forkert Vej, man er gaaet, jeg har kun ytret Tvivl om, hvorvidt det var det allerheldigste, og om man ikke havde haft noget større Fordel ved at undgaa saa hurtigt igen at skulle have en Laanelov. Men jeg sagde det allerede forrige Gang, at man i Udlandet ikke saa forfærdelig meget paavirkedes i sin Bedømmelse af Danmarks økonomiske Tilstand deraf, lige saa lidt som jeg tror paa det, som den højtærede Finansminister fremdrog, at nogle Udtalelser af den tidligere Regering skulde have skræmmet Udlandet bort fra os og svækket vor Stilling i Udlandet. Det er virkelig Fantasi-fostre af den højtærede Finansminister, og naar han mente, at vort sorte Billede har været et Agitationsmiddel, turde jeg i saa Henseende tro, at denne Tilbøjelighed til at tale om, hvorledes dette sorte Billede har skadet vor Kredit i Udlandet, ogsaa er et lille Agitationsmiddel fra den højtærede Finansministers Side. Jeg tror, at fremmede Finansmænd bedømme Danmarks Stilling paa et mere solidt Grundlag efter positivt Kendskab til vore Indtægter, vore Udgifter, vore Finanslove og vore Statslaan, at de skaffe sig ordentlig Besked og tage Stilling paa Grundlag deraf og ingenlunde paavirkes ad den Slags Veje, den højtærede Finansminister her har tænkt sig. Derimod er jeg fuldstændig enig med ham i den Betragtning, som jeg ogsaa før gjorde gældende, at der ikke i Udlandet

er nogen Bekymring med Hensyn til den danske Stats Soliditet som Debitor.

K. M. Klausen: Den højtærede Finansminister var altsaa ikke i Stand til at byde os nogen Finansplan, han sagde, at det i Øjeblikket var umuligt. Den højtærede Finansminister sagde, at han er en ny Mand paa den Plads, hvorpaa han staar. Det er dog neppe rigtigt, for den højtærede Finansminister har jo tidligere beklædt den Stilling, han har nu, han har i mange Aar deltaget i det politiske Liv, saa han kan paa ingen Maade betegnes som nogen ny Mand. Jeg troede netop, at den højtærede Finansminister mere og bedre end nogen anden vilde være i Stand til at give os en virkelig Finansplan. Det faa vi altsaa ikke noget at vide om.

Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg havde brugt Ordet Statsbankerot. Jeg har ikke sagt, at vort Land var bankerot, men jeg har sagt, at den Politik, vi føre, stiler henimod en Statsbankerot. I Fjor i Juli Maaned laante vi 40 Mill. Kr., i December laante vi 15 Mill., og nu ere vi ved at stifte et nyt Laan paa 36 Mill., det er i alt 91 Mill. Kr. Endvidere stilles der i Udsigt, naar vi komme hen i det nye Aar, et stort permanent Laan; hvor meget det beløber sig til, kende vi ikke endnu. Det vil sige, at der her er Tale om i Løbet af ganske kort Tid at komme 4 Gange til det udenlandske Pengemarked og forøge Statskassens Gæld med 100 eller maaske op til 150 Mill. Kr. Renten heraf, som bliver 4—5 Mill. Kr., kunne vi ikke betale af vort ordinære Budget, men den skal afholdes af Laanene. I det private Liv fører en saadan Hus-holdning absolut til, at vedkommende gaar fallit, og skulle vi fortsætte ad den Vej, synes jeg, vi ere berettigede til at advare og sige, at det stiler hen imod en Statsbankerot.

Nu siger ganske vist den højtærede Minister, at vi have god Kredit i Udlandet. Ja vel have vi det! men lad os bevare denne Kredit i Udlandet, og lad os ikke i Løbet af ganske kort Tid for fjerde Gang gaa til det udenlandske Pengemarked, thi det styrker ikke vor Kredit og tjener ikke til at bevare den i Udlandet. Det er ingen Ære for Landet, at vi for fjerde Gang i Løbet af ganske kort Tid maa gaa til det udenlandske Pengemarked; det styrker hverken Landets eller Befolkningens Kredit. Jeg synes derfor, den højtærede Finansminister skulde være meget varsom i